

РЕШЕНИЕ

№ 4990

гр. София, 25.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 08.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4045** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на Ч. Р. Б. АД[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] срещу решение No Ж-236/10.04.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което на основание чл. 147, ал.2 от Наредба No 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката са дадени задължителни указания в десетдневен срок за преустановяване начислението на цена за пренос през разпределителната мрежа ниско напрежение за обект с абонатен No 53600012 на обревски -1 О. и да извърши съответните корекции съгласно мотивите на решението, както и в шестмесечен срок да предприеме необходимите действия и приведе мястото на измерване на консумираната от Д. -1 О. енергия в съответствие с изискванията на чл.14 ал.1 ПИКЕЕ.

В жалбата се сочи, че оспореното решение е нищожно, алтернативно незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и несъответствие с целите на закона.

Моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени обжалваното решение. Претендира разноски по делото.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, се представлява от юрк. Н., който оспорва жалбата и моли съда за потвърждаване на решението. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Д.-1 О., не изпраща представител и не взима становище по същество на спора.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взима становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 13 състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство първоначално е започнало по жалба с вх. No E-12-00-69/22.03.2018 г. подадена от Д.-1 О. срещу Ч. Р. Б. АД депозирана в КЕВР. Жалбата по съществото си е относно оплакване от страна на Д.-1 О. за начисляване от страна на електроразпределителното дружество на такса за пренос на електрическа енергия през мрежа ниско напрежение (НН) на обект: „Цех" с абн. No 53600012 на адрес: [населено място] извор, [улица], електрозахранването на който обект се осъществявал от собствен трафопост и електропровод, както и мрежа ниско напрежение (НН) след трафопоста.

По делото липсва спор относно факта, че Обект „Цех" с абонатен No 53600012, находящ се в [населено място] извор, [улица], е присъединен чрез собствено електропроводно отклонение 20 кV, собствен трафопост и собствена мрежа ниско напрежение, както и, че измерването на електрическата енергия се осъществява посредством средство за търговско измерване, монтирано в електромерно табло, монтирано на трафопоста на страна НН. Мрежата НН, захранваща обекта на Д.- 1 О. , който е собственост на клиента.

В изпълнение на задълженията си по чл. 143, ал. 5 от Наредба No 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, КЕВР е изпратила писмо до „Ч. Р. Б.” за становище по жалбата.

От страна на електроразпределителното дружество е депозирано становище изх. No 100000107800 от 10.04.2018 г., в което жалбоподателят е посочил, че с оглед приложимите нормативни изисквания уредени в Правилата за търговия с електрическа енергия и Правилата за измерване на количествата електрическа енергия, всички потребители, присъединени към разпределителната мрежа заплащат цена за използваните мрежови услуги, независимо от собствеността на електрическите съоръжения посредством които притежавания от Д.-1 О. обект е присъединен към разпределителната електрическа мрежа и границата на собственост на електрическите съоръжения.

Към депозираното становище е представен и Договор за пренос на електрическа енергия по електроразпределителната мрежа No 1/4.05.2015 г.

На основание чл. 145, ал. 1 от Наредба No 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката е изготвен доклад от Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ с вх. No E-ДК-332 от 16.04.2018 г.

На 09.05.2018 г. е проведено закрито заседание на ДКЕВР, на което е взето атакуваното решение No Ж-279/09.05.2018 г. Със същото в т. 1 са дадени задължителни указания на Ч. Р. Б. АД да спре да начислява такса пренос през разпределителната мрежа НН за обект на Д.-1 О.; 2./ да анулира и възстанови всички начислени суми за пренос през разпределителната мрежа НН за обекта на Д.-1 О. до настоящия момент. Това решение е било предмет на съдебен контрол от АССГ и ВАС, като с решение №496/23.01.2019г по адм. Дело № 6193/2018г на АССГ, оставено в сила с решение № 1857/05.02.2020г на ВАС по адм. Дело № 3334/2019г същото е

отменено по жалба на Ч. Р. Б. АД, като в мотивите си е прието, че само производителите по чл.29 ал.4 от ПТЕЕ- производители, които захранват собствени обекти по мрежи, които не са собственост на преносното и разпределително предприятие са освободени от заплащане на цена за пренос през съответната мрежа, както не е Д.-1 О.. След постъпване на решението на съда в КЕВР в резултат на изпълнение на диспозитива на АССГ за връщане на преписката за ново решаване, председателя на КЕВР е сформирал работна група, която да излезе с доклад и проектно решение. Изготвен е доклад от Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ с вх. No Е-ДК-285 от 02.04.2020 г. На 10.04.2020 г. е проведено закрито заседание на КЕВР, на което е взето атакуваното решение No Ж-236/10.04.2020 г., с което на основание чл. 147, ал.2 от Наредба No 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката са дадени задължителни указания в десетдневен срок за преустановяване начислението на цена за пренос през разпределителната мрежа ниско напрежение за обект с абонатен No 53600012 на обривски -1 О. и да извърши съответните корекции съгласно мотивите на решението, както и в шестмесечен срок да предприеме необходимите действия и приведе мястото на измерване на консумираната от Д. -1 О. енергия в съответствие с изискванията на чл.14 ал.1 ПИКЕЕ.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Решение No Ж-236/10.04.2020 г. е връчено на жалбоподателя на 21.04.2020 г. Жалбата, с която се оспорва решението е подадена с входящ номер на КЕВР от 30.04.2020 г., в рамките на срока за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК. С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Решение No Ж-236/10.04.2020 г. е издадено от компетентния за това независим специализиран държавен орган - КЕВР, в рамките на правомощията му, регламентирани в чл.22, ал.1, т.2 и ал.7 от ЗЕ, чл.142, ал.1, т.2 и чл.147 от Наредба No 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. Решението е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма и съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената част на решението са изложени достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта. Не са налице основанията за нищожност по чл.177 ал.2 от АПК поради обстоятелството, че КЕВР в настоящето решение се е произнесъл с различен диспозитив от предходно отмененото решение No Ж-279/09.05.2018 г., като по този начин е отстранил констатираните от съдебните инстанции нарушения на административно производствените правила.

Според настоящият съдебен състав обаче,КЕВР е постановила решението си в нарушение на материалния закон.С Решение No Ц-021 от 26.06.2008 г. Държавна комисия за енергийно и водно регулиране за първи път утвърждава две отделни цени за услугата разпределение на електрическа енергия, а именно: цена за достъп до електроразпределителната мрежа и цена за пренос на електрическа енергия през разпределителната мрежа по нива на напрежение, като ежегодно, КЕВР утвърждава цена за пренос на електрическа енергия през разпределителна мрежа на средно напрежение и цена за пренос на електрическа енергия през разпределителна мрежа на ниско напрежение. Цената за пренос се заплаща в зависимост от начина на присъединяване на обекта на потребителя към електроразпределителната мрежа и мястото и начин на измерване на консумираната електрическа енергия.

Съгласно действащите Правила за търговия с електрическа енергия (обн., ДВ, бр. 66 от 26.07.2013 г.), всички битови и небитови клиенти на крайните снабдители заплащат всички мрежови услуги за съответния ценови период на крайния снабдител. Крайният снабдител/доставчикът от последна инстанция събира и заплаща на оператора на разпределителната ел. мрежа всички фактурирани цени за мрежови услуги, съответно операторът на разпределителната мрежа събира и заплаща на независимия системен оператор мрежовите услуги, относими към електропреносната мрежа.

Според чл. 29, ал. 3 от Правилата за търговия с електрическа енергия, всички клиенти, присъединени към разпределителната ел. мрежа, дължат утвърдени от КЕВР цени за мрежови услуги, а именно: цена за достъп до електропреносната мрежа, цена за пренос през електропреносната мрежа, цена за достъп и пренос по електроразпределителната мрежа, други мрежови услуги за съответния ценови период, които заплащат на оператора на разпределителната мрежа и/или на крайния снабдител и/или на доставчика от последна инстанция, с изключение на предвидените в ал. 4 на с.р. производители, които захранват собствени обекти по мрежи, които не са които не са собственост на преносното и разпределителното предприятие, какъвто О. Д.-1 не е.

Без значение е в случая начинът на захранване на обектите след точката на присъединяване към електроразпределителната мрежа, както и относно собствеността на съоръженията, тъй като релевантният факт в случая е присъединяването на потребителя към електропреносната мрежа, обстоятелства което не е спорно по делото.От представеното с жалбата решение № Ж-351/10.07.2019г на КЕВР административният орган е възприел друг подход относно начисляването на цена на пренос през разпределителната мрежа ниско напрежение като е приела,че енергията ,която се губи при трансформацията от средно на ниско напрежение в трансформатора,остава неизмерена от средството за търговско отчитане и е за сметка на технологичния разход на мрежата.

В рамките на производството досежно дадените по т.2 задължителни указания с решението ,същото е постановено при неизяснена фактическа обстановка съгласно чл.34-36 от АПК.Липсват доказателства за правото на собственост върху трафопоста ,а ако същият е собственост на О. Д.-1 ,то преместването на средството за търговско отчитане на по високата страна на понижаващия трансформатор е за сметка на собственика на трафопоста,като отделен е въпросът ,че това би могло да е свързано с допълнителен ремонт и оборудване,за да издържи същият на посоченото в решението

преобразуване.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че решението на КЕВР следва да се отмени, като преписката се върне за ново произнасяне по писмото на О. Д.-1, при спазване на горните указания по тълкуването и прилагането на закона.

По разноските по производството:

При този изход на делото право на разноси има жалбоподателя, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК вр. чл. 8 от Наредба No 1/2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения ответникът следва да бъде осъден да му заплати сумата от общо 250 лева, от които 50 лева за държавна такса и 200 лева, разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, III отделение, 13 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение No Ж-236/10.04.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

ВРЪЩА делото като административна преписка на Комисията за енергийно и водно регулиране за ново произнасяне при спазване на указанията в мотивите на решението по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на Ч. Р. Б.” АД,[ЕИК] сумата от общо 250 лева, разноси по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: